

Сигнали који су долазили од Срба након НАТО агресије 1999. године о последицама бомбардовања осиромашеним уранијумом наилазили су у најбољем случају на смех, "пошто је друге одувек било баш брига за Србе", каже за "РИА Новости" директор Руског дома у Београду Јевгениј Баранов, присећајући се деведесетих година током којих је први пут допутовао на Балкан и радио као војни дописник.

Како каже, у то време није се посебно говорило о негативним последицама осиромашеног уранијума, пошто такав тип муниције није био превише актуелан. Разговори о њему почели су да круже тек након НАТО агресије, када су се Срби суочили са тешким последицама по здравље.

"Цела та прича о осиромашеном уранијуму појавила се мало касније. Мислим негде од 2003. године, 2002... Прва сведочења и сигнали појавили су се од стране лекара, пошто су дијаграми оболевања почели да показују неки чудесан раст (оболелих), што је било упитно".

У исто време почеле су да се појављују информације да последице по здравље не трпе само Срби, већ и поједини НАТО војници - из италијанског контингента, који су у то

време били на територији Србије. Тада је, истиче Баранов, било већ теже да се не реагује на приче о штетности осиромашеног уранијума, јер се радило о здрављу НАТО војника.

Тек касније локални стручњаци су сазнали да су САД користиле исто оружје и у Ираку, и у Босни и Херцеговини, али и на другим местима, као и да су Американци имали јасне инструкције о томе како треба баратати овом муницијом, о чему, с друге стране, нису били обавештени ни војници из других земаља НАТО-а.

"Нико никада није одговорио на питање зашто су Американци били у специјалној одећи на територијама које су бомбардовали. Имали су јасна упутства како да рукују војном опремом, коју је погодило ово оружје, конкретно (како да рукују) српском и ирачком (војном опремом)", присећа се Баранов, који данас више година живи и ради у Београду.

(РТ)